

La moartea Regelui Mihai. Lucruri care m-au îngrozit profund și despre care nu s-a scr

Tudor Curtifan / 06 dec 2017 / 15:21

Descriere foto: regele-mihai-1997

Moartea Regelui Mihai I al României a întors o lungă pagină în istoria țării. O pagină cruntă care povestește destinul Regelui. Poate că *Istoria* însăși i-a refuzat locul meritat în paginile ei. Dar ea își urmează mereu nestingherită cursul. Urât de frustrant.

Întrebarea este dacă îi putem corecta erorile? Și, bineînțeles, dacă noi, ca popor, l-am fi meritat pe Majestatea Sa Regele Mihai I, nu doar în momente de disperare. Poate că *Istoria* a ales să răspundă pentru noi.

Nu mi-am propus să fac o istorie contrafactuală în aceste rânduri și să răspund întrebării „ce s-ar fi întâmplat dacă?”. Subliniez însă sunt câteva evenimente din viața Regelui pe care unii poate nu le cunosc. Iar alții le ignoră cu bună știință. Este mult mai grav și mai trist.

Desigur, nici nu mi-am propus să demitizerez otrava pe care propaganda comunistă a răspândit-o milioanele de români timp de patru decenii. Răul făcut este ireparabil. E nevoie de multă educație, documente și cărți citite. Dar poate că învața să repare greșelile *Istoriei*.

Moartea Regelui, deși așteptată, m-a întristat profund. Mi-a provocat însă repulsie atitudinea unora pentru care apelul la adevărul istoric nu doar că nu contează, dar e călcat barbar în picioare. Injurii precum „trădătorule”, „ai plecat cu trenu țară” sau „lașule”, din partea unora care se pretind a fi antonescieni sau așa-zisi legionari sunt dezgustătoare. Fără îndoială că lipsiți de cea mai elementară noțiune de umanitate iar o discuție argumentată pe elemente istorice se termină înainte de a începe. Chiar și ideologia pe care susțin că o promovează le este profund străină.

Citindu-le elucbrațiile mă întreb dacă nu cumva vădirea poporului de o personalitate ca a Regelui Mihai a fost o greșelă pe care *Istoria* a decis că românii trebuie să-l plătească.

Sunt trei momente cheie pe care aceștia le acuză și pe care aș vrea să le abordez puțin:

23 august 1944, între mit și realitate istorică

Puține evenimente au stârnit o asemenea controversă în istoria României precum cele petrecute la 23 august 1944.

Cele peste patru decenii de propagandă comunistă au implementat în mentalul colectiv ideea că 23 august 1944 a fost instaurării comunismului în România. Nimic mai fals.

În primul rând 23 august 1944 a însemnat o acțiune bine planificată a „opozității unite” condusă de Iuliu Maniu, într-o care Mareșalul Ion Antonescu era rupt de realitatea acelor vremuri. Dar 23 august 1944 a reprezentat un act de curățării suveran, Regele Mihai al României.

Adevărul e că războiul era pierdut iar România trebuia să-și urmărească interesul. Este ușor să comentăm azi, știind c momente cu o încărcătură și o presiune teribilă, clipe în care se juca soarta țării. Trebuie subliniat că Regele Mihai a aș Antonescu să scoată țara din război, lucru ce nu s-a întâmplat. Multe voci, comentează azi, în totală neștiință, că I Antonescu negocia ieșirea României din război și recuperarea teritoriilor pierdute. **Nu există niciun document** care să lucru, fapt pentru care teoria rămâne o simplă ipoteză, nicidecum un argument și un adevăr istoric.

Adevărul e că războiul era pierdut. Decizia curajoasă a Regelui nu doar că a scurtat războiul cu 6 luni, dar a contat en mă feresc să folosesc cuvinte prea mari – în recuperarea Transilvaniei. E infantil să ne imaginăm că fără un 23 august Ro mai fi fost invadată de trupele sovietice. Ar fi fost cu siguranță și într-un mod mult mai brutal. Sigur, se vorbește armistițiul a fost semnat abia la 12 septembrie 1944, perioada în care trupele române au fost tratate ca inamici de armele. Însă cine e atât de naiv să creadă că Stalin ar fi semnat un asemenea act fără să fie sigur că deține controlul?

23 august 1944 nu a însemnat nicidecum instaurarea comunismului în România. A fost un act de curaj al întregii cla frunte cu Regele Mihai, moment la care comuniștii au avut un rol cel mult secundar. Faptul că după 1948 au „acapar 1944, schimbându-i prin propagandă violentă semnificația este o altă discuție.

Abdicarea și „trenul cu bani”

Trebuie spus din capul locului că actul de abdicare semnat la 30 decembrie 1947 a fost unul forțat.

Până la pumnul în masă al reprezentantului sovietic, Andrei Vîșinski, care era de fapt pumnul și politica lui Stalin, Re purtat o bătălie grea timp de trei ani împotriva comunismului, perioadă în care a apelat și la greva regală. Ulterio alegerilor din 1946 de către comuniști a condus inevitabil spre abdicarea forțată.

Rege a spus mereu că a fost șantajat să abdice, în caz contrar cei aproximativ 1.000 de studenți închiși de comur demonstrațiilor promonarhiste și anticomuniste, vor fi executați. Nu am niciun dubiu că noul regim impus de tancurile sc fi recurs la asemenea crimă.

Și mai e un lucru important. În urma înscenării de la Tămădău, în iulie 1947 liderul țărăniștilor Iuliu Maniu este arestat i În noiembrie PNT era desființat în timp ce PNL, tot în noiembrie 1947, se autodizolva. Monarhia și Regele Mihai rămé bastion împotriva întunericului ce se va vărsa timp de decenii în România. Cine susține că Regele Mihai ar fi treb abdicarea, este din nou, rupt de realitatea acelor vremuri. Abdicarea, pe care a contestat-o mereu, era inevitabilă, țar în spatele Cortinei iar alternativa o putem foarte bine intui.

S-a spus de multe ori că Regele Mihai a plecat din țară cu un tren plin cu aur, bani, bunuri de valoare. Din nou, fals. I exil arată faptul că Regele a fost nevoit să-și câștige singur existența. Printre altele, Regele Mihai a fost agent de b Regina Ana spunea într-un interviu că motivul pentru care s-au stabilit în Elveția este că acolo Regele s-a angajat companiei aeriană. Trenurile cu averi uriașe nu sunt decât o invenție comunistă. Atât și nimic mai mult.

Regele Mihai, „decorat” de Stalin

Sigur, Regele a primit din partea sovieticilor „Ordinul Victoria”. Ce vreau să subliniez însă este că ordinul este **militară** de care beneficiază doar 5 străini. Pe lângă Regele Mihai, cu „Ordinul Victoria”, printre alții, au mai fost feldmareșalul britanic Bernard Law Montgomery, dar și Dwight David Eisenhower, general american și ulterior cunoscut anticomunist republican.

Îi poate bănuși cineva și pe aceștia de comunism? În niciun caz. Ordinul e acordat din rațiuni pur militare. Decizia Regelui războiul i-a adus această distincție. E fals să ne imaginăm că doar din partea URSS-ului Regele Mihai a primit această distincție.

Majestatea Sa a primit Legiunea de Onoare a Franței, dar și Colanul Ordinului Regal al Marii Britanii. Mai mult, președintele îi oferă Regelui Mihai distincția Legiunea de Merit în Grad de Chief Commander, cea mai înaltă decorație militară pe care o acordă unui șef de stat. Așadar, nici titlul „decorării de Stalin” nu stă în picioare.

Totodată, se uită un alt aspect important, de data aceasta mult mai recent: rolul pe care Regele Mihai l-a avut în democratizarea din România. Și, nu în ultimul rând, acesta a contribuit prin misiuni diplomatice la aderarea României la Uniunea Europeană.

Rege în exil al unui popor bolnav”

Regele a avut intenția să se întoarcă în țară imediat după 1989. E inutil să amintesc incidentele din 1990 când el a fost considerat o autoritate și forțat să-și părăsească țara. A câta oară? În acea perioadă încă gustam din coliva vechiului regim, neștiind că el are tortul democrației.

A fost lăsat să revină în 1992, abia după votarea Constituției. Popularitatea sa supraviețuise tăvălugului propagandei. Regele reprezenta un risc prea mare pe care noul regim instaurat l-a înțeles. Aproximativ un milion de oameni s-au adunat să-l întâmpine pe Regele după un lung exil. În 1994 este din nou împiedicat să intre în țară, fiind blocat în Otopeni iar Guvernul cere MAI să-l ia pe el ca pe o persoană non-grata.

Abia în 1997 Regele Mihai a primit înapoi cetățenia retrasă de comuniști la 5 luni după abdicarea forțată, dar și pașapoortul.

Așadar, României i-au trebuit aproape 8 ani de democrație pentru o decizie elementară care ar fi trebuit luată imediat de Majestate ...

Adevărul e ca Regele, în momentul în care a fost forțat să-și înceapă lungul exil, lăsa în urmă o Românie profund în idealurile monarhice.

A găsit după patru decenii un popor schingiuit, trist, **bolnav de întuneric**. Un popor care odinioară vedea în Monarhie speranța unui viitor mai luminat, dar care, după patru decenii de comunism, parcă abia o mai zărea.

„Chiar dacă am fost departe de voi, mai bine de 45 de ani, nu v-am uitat niciodată și vă iubesc din toată inima”, scria Regelui Mihai adresate uriașei mulțimi în momentul revenirii în România.

Drum lin, Majestate!

[citeste si]